

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Rozhodčí soud České republiky, o. s.**, se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, zastoupeného JUDr. Luděkem Lisse, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 40, Praha 7 – Holešovice, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2007, č. j. O-425135, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 8 Ca 407/2007 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 26. 11. 2007, č. j. O-425135. Předseda Úřadu jím zamítl rozklad proti rozhodnutí Úřadu ze dne 19. 9. 2006, č. j. O-425135, kterým byla zamítnuta přihláška kombinované ochranné známky ve znění „ROZHODČÍ SOUD ČESKÉ REPUBLIKY ars aequi et boni“. Městský soud v Praze vycházel z následujícího skutkového stavu:

Dne 11. 4. 2005 podal stěžovatel přihlášku ochranné známky v kombinované podobě slovních prvků „ROZHODČÍ SOUD ČESKÉ REPUBLIKY ars aequi et boni“ a obrazového prvku tvořeného vyobrazením Spravedlnosti v podobě ženské postavy v říze s páskou přes oči, která drží v pravé ruce meč a v levé miskové váhy. Označení bylo podáno pro třídy 35, 41 a 42 podle mezinárodního třídění výrobků a služeb.

Rozhodnutím ze dne 19. 9. 2006, č. j. O-425135, Úřad zamítl přihlášku ochranné známky s tím, že přihlašované označení je vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek na základě ust. § 4 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“). Důvodem absolutní překážky zápisné způsobilosti bylo zjištění, že průměrný spotřebitel, z jehož znalostí a vědomostí se při věcném průzkumu vychází, si pod pojmem „soud“ vybaví orgán nadaný mocí spočívající v rozhodování a nalézání práva. Pod pojmem „rozhodčí soud“ si pak představí orgán řešící majetkové spory nezávislymi a nestrannými rozhodci. Přihlašované označení tudíž může ve spotřebiteli vyvolávat konkrétní představu o rozsahu a obsahu služeb poskytovaných subjektem, který je zřízen zákonem a jeho služby jsou garantovány státem. Rozhodčí soud České republiky vznikl z iniciativy soukromých osob. Úřad proto považuje přihlašované označení za klamavé.

Úřad dále dospěl k závěru, že klamavé je právě slovní spojení „rozhodčí soud“, neboť vyvolává dojem, že jde o označení stálého rozhodčího soudu, kterým není. Další část slovního prvku „České republiky“ shledal Úřad rovněž klamavou, neboť ve spojení s částí „rozhodčí soud“ vyvolává celé označení dojem, že se jedná o instituci založenou státem a vykonávající státní moc. Tato klamavost se přitom vztahuje na všechny služby v uvedených třídách. Další výrazy „ars aequi et boni“ nejsou pro rozhodování o klamavosti přihlašovaného označení podstatné. Co se týče celkového vzhledu přihlašovaného označení, dospěl Úřad k závěru, že i grafické ztvárnění přispívá ke klamavosti označení.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel rozklad, který žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Ztotožnil se se závěrem prvoinstančního orgánu, že označení může jako celek i co do jednotlivých prvků způsobit klamání veřejnosti ohledně povahy a původu takto označených služeb. Žalovaný konstatoval, že celkově vyobrazení navozuje dojem loga státní instituce, která se zabývá rozhodčí činností. Žalovaný nesouhlasil se stěžovatelovým výkladem ust. § 13 zákona č. 216/1994 Sb., podle něhož mohou rozhodčí soudy vzniknout např. i podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů. Zákonodárce zamýšlel zřizování stálých rozhodčích soudů pouze zvláštním zákonem či na základě výslovného zmocnění zákona, např. zákona č. 301/1992 Sb., o Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky či zákona č. 214/1992 Sb., o burze cenných papírů.

Žalovaný dále dospěl k závěru, že právě slovní spojení „rozhodčí soud“ vyvolává klamný dojem, že jde o označení stálého rozhodčího soudu. Žalovaný shledal klamavou i druhou část slovního prvku ve znění „České republiky“, neboť ve spojení s první částí vyvolává celé označení dojem, že se jedná o státní instituci založenou státem a vykonávající státní moc. Tato klamavost se přitom vztahuje na všechny nárokové služby. Námitka stěžovatele, že měl prvoinstanční orgán zamítnout zápis přihlašovaného označení pouze pro arbitrážní služby ve třídě č. 42, je proto neopodstatněná. Žalovaný přisvědčil prvoinstančnímu orgánu, že další slovní prvky v latinském jazyce „ars aequi et boni“ (umění spravedlivého a dobrého) nejsou pro rozhodování o klamavosti přihlašovaného označení podstatné, neboť průměrný spotřebitel pravděpodobně nebude znát jejich přesný překlad. Ani v kladném případě by však tyto slovní prvky nikterak nepřispěly k identifikaci přihlašovatele.

K námitce stěžovatele, že registrovaná občanská sdružení v názvu obsahují označení „rozhodčí soud“, žalovaný konstatoval, že zákon o ochranných známkách stanoví odlišné podmínky pro zápis přihlášeného označení do rejstříku ochranných známek od podmínek pro zápis občanského sdružení. K námitce stěžovatele, že Úřad svá tvrzení o názoru průměrného spotřebitele ničím nedoložil, žalovaný uvedl, že pojem průměrného spotřebitele je Úřadem interpretován v souladu s ustálenou rozhodovací praxí i judikaturou Evropského soudního dvora.

Městský soud v Praze se při svém rozhodnutí opřel o názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku č. j. 3 As 29/2007 – 95, podle něhož správní orgán posuzuje potenciální klamavost označení a nezjišťuje tedy, zda k omylu veřejnosti skutečně dochází. Klamavost tak není předmětem dokazování, neboť se zde nemusí jednat o reálně existující stav, který by bylo možné zjistit a prokázat. Otázka klamavosti je otázkou právní nikoli skutkovou. Její posouzení je pouze věcí úvahy správního orgánu, přičemž ust. § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách neobsahuje taxativní, ale pouze demonstrativní výčet skutečností, které mohou způsobit klamavost označení. Správní orgán proto musí zohlednit všechny rozhodné skutečnosti.

Při posouzení, zda je označení způsobilé vyvolat omyl, vychází správní orgán z hlediska průměrného spotřebitele, který má průměrnou paměť, průměrnou pozornost a průměrný smysl pro detail, kdy v jeho paměti utkví pouze všeobecné znaky označení a jeho celkový dojem. Průměrný spotřebitel zastupuje relevantní okruh veřejnosti, tj. osoby, kterým jsou určité výrobky či služby určeny. Žalovaný posuzoval otázku klamavosti přihlášeného označení z hlediska účastníků smluvních vztahů, kteří mají v úmyslu řešit případné vzájemné majetkové spory v rozhodčím řízení a zvažují tedy, na jaký subjekt se obrátit, zda na stálý rozhodčí soud či na jednotlivé rozhodce. Správní orgány obou stupňů náležitě objasnily, proč považují přihlášené označení za klamavé. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že přihlášené označení může vzbudit mylný dojem, že se jedná o stálý rozhodčí soud zřízený zákonem. Klamavost označení spočívá i v tom, že název státu obsažený v označení vyvolává představu, že se jedná o státní orgán. Průměrného spotřebitele pak může posuzované označení uvést v omyl i kvůli jeho grafickému znázornění. Zde je třeba vzít v úvahu i to, že průměrný spotřebitel zpravidla nemá možnost bezprostředně porovnat podobu označení se skutečným označením státního orgánu či stálého rozhodčího soudu.

Argumentace stěžovatele, že stranám je z rozhodčí doložky známo, že daný spor nebude rozhodovat Rozhodčí soud České republiky z pozice stálého rozhodčího soudu, ale rozhodčí soud ad hoc, tedy konkrétní rozhodce zapsaný v jeho seznamu jako fyzická osoba, je nepřipadná. Znamka totiž nesmí být klamavá ani na první pohled, bez znalosti jakýchkoli souvislostí. Nestačí tak, je-li její význam zřejmý až po podrobnějším zkoumání, resp. na základě dalších informací. Neobstojí ani námitka stěžovatele, že pro průměrného spotřebitele není podstatné, zda rozhodce vydává rozhodčí nález jménem svým nebo jménem rozhodčího soudu. Stěžovatel nemůže předvídat očekávání a požadavky všech potenciálních spotřebitelů.

Jestliže stěžovatel tvrdil, že průměrný spotřebitel není jako právní laik schopen porozumět tomu, jménem koho se rozhoduje, je jeho argumentace naopak dalším důvodem pro zamítnutí přihlášky. V případě, že spotřebitelé nejsou bez určitého právního vědomí schopni posoudit, zda se jedná o rozhodnutí stálého rozhodčího soudu nebo státního orgánu či nikoli, musí být o to více chráněni před možným omylem.

Dle názoru stěžovatele se žalovaný měl též zabývat otázkou, jak je definován průměrný spotřebitel na trhu arbitrážních služeb a dále měl uvést, jakým postupem zjistil názor průměrného spotřebitele. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Soudu I. instance T-460/05. Městský soud v Praze tuto námitku odmítl s tím, že základem pro pojetí vzorového spotřebitele se stal rozsudek ESD ve věci C-210/96 Gut Springenheide, kde ESD konstatoval, že při posuzování, zda dané označení, známky nebo výrok reklamy je schopný klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele. Zásadně tedy není zapotřebí pořizovat znalecké posudky či sociologické výzkumy spotřebitelů. Nicméně nevyloučil, aby vnitrostátní soud při existenci

výjimečných okolností opřel své rozhodnutí o znalecký posudek nebo sociologický výzkum spotřebitelů. Stěžovatel v žalobě tyto důkazy nenavrhoval.

Průměrný spotřebitel na trhu arbitrážních služeb sice není definován, nicméně jej lze označit jako průměrného spotřebitele vykazujícího zvýšenou pozornost. ESD v rozsudku C 361/04 P Ruiz – Picasso, na němž je založen i stěžovatelem namítaný rozsudek T-460/05, konstatoval, že skutečnost, že relevantní veřejnost může rovněž vnímat takové výrobky a ochranné známky, které se k nim vztahují, za jiných okolností než je koupě a vykázat případně nižší úroveň při takových příležitostech, nebrání tomu, aby bylo přihlédnuto ke zvláště vysokému stupni pozornosti průměrného spotřebitele v okamžiku, kdy se připravuje a provádí svůj výběr mezi různými výrobky dotyčné kategorie. Nadto není přiměřené vyžadovat od orgánu povolného k posouzení existence nebezpečí záměny, aby určil pro každou kategorii výrobků průměrnou hodnotu pozornosti spotřebitele podle stupně pozornosti, který je spotřebitel schopen vykázat v různých situacích.

Podle názoru Městského soudu v Praze postupoval žalovaný správně, jestliže vycházel z kriteria průměrného spotřebitele v tom smyslu, jak je v napadeném rozhodnutí uvedeno. V souladu se zákonem a ustálenou judikaturou se zabýval nejen celkovým zněním označení a jeho grafickým znázorněním, ale i jednotlivými prvky. Při úvaze o klamavosti známky je totiž nutno vzít v úvahu, že celkový dojem známky mohou ovlivnit jednak obrazová nebo slovní část společně, v některých případech však může být jedna část případně určitý její prvek dominantní a převážně tak ovlivnit celkové vnímání známky spotřebitelem.

Opodstatněná není ani argumentace stěžovatele, že jako sdružení je zapsán např. Český zahrádkářský svaz, jehož označení nikdo nepovažuje za klamavé. Podmínky pro zápis označení do rejstříku ochranných známek jsou upraveny zcela nezávisle na podmínkách pro registraci a vznik sdružení upravených v zákoně č. 83/1990 Sb. Příslušný správní orgán se nezabývá tím, zda název sdružení nemůže klamat veřejnost. Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Rozsudek je podle něj nepřezkoumatelný z důvodu své nesrozumitelnosti, která spočívá v rozpornosti odůvodnění. Přestože je ve výroku č. I. rozsudku uvedeno, že se žaloba zamítá, soud v odůvodnění uvedl, že žaloba je důvodná. V závěru naopak tvrdí, že žalobu zamítl z důvodů v odůvodnění uvedených. Stěžovatel se dále domnívá, že se soud v napadeném rozsudku náležitě nevypořádal se všemi skutečnostmi potřebnými pro řádné a spravedlivé rozhodnutí věci. Náзор Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku č. j. 3 As 29/2007 – 95 o zkoumání potenciální klamavosti označení nemůže podle stěžovatele v daném případě obstát, neboť ochranná známka spotřebitele buďto klame či nikoli, a proto by mělo být posuzování klamavosti faktické a založené na relevantních důkazech. V opačném případě se jedná o pouhé ničím nepodložené domněnky. Pojem klamavosti není v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ani v jiném rozhodnutí soudu definován, soudy se stále spokojují s „definicí kruhem“.

Stěžovatel má dále za to, že ochrannou známku je třeba posuzovat jako celek, protože jako celek ji každý spotřebitel vnímá. Žalovaný tudíž nemohl část přihlašované kombinované ochranné známky „ars aequi et boni“ posoudit tak, že tyto slovní prvky nejsou pro posouzení klamavosti podstatné, neboť průměrný spotřebitel pravděpodobně nebude znát jejich přesný překlad. Stěžovatel se domnívá, že právě těmito slovními prvky a alegorickým vyobrazením spravedlnosti se měly žalovaný i soud zabývat a náležitě je hodnotit. Závěr

žalovaného i soudu o nemožnosti překladu latinských slovních prvků není na místě a do posuzování klamavosti označení nepatří. Uvedený závěr by vedl k tomu, že cizojazyčné slovní prvky by byly v přihlašovaném označení hodnoceny negativně, resp. jako by tam ani nebyly, a to jenom proto, že jim průměrní spotřebitelé nerozumí, resp. je neumí přeložit doslovně. Takový závěr je jistě nesprávný, neboť existuje celá řada ochranných známek, které obsahují cizojazyčné slovní prvky. Navíc v tomto případě jde o slovní prvek, který má napomoci průměrnému spotřebiteli k přesnější orientaci a informaci, kterou od ochranné známky získává a která ochrannou známku odlišuje od jiných podobných označení či log, z nichž však nadto ani v rejstříku ochranných známek nejsou žádné zapsány.

Stěžovatel nesouhlasí s tím, že uvedená ochranná známka evokuje v průměrných spotřebitelích dojem, že se jedná o stálý rozhodčí soud zřízený zákonem a to navíc v podobě státního orgánu. Pakliže se tak skutečně děje, je především chybou státních orgánů, že v rámci své snahy přiblížit se občanům a působit v marketingovém slova smyslu podobně jako soukromoprávní subjekty vytvářejí označení svých úřadů bez umístění státního znaku či jiných státních symbolů, které pak používají při své prezentaci. Průměrného spotřebitele navíc nemůže omlouvat neznalost zákona a nemůže být tedy uveden v omyl, že vlastníkem ochranné známky je státní orgán nebo stálý rozhodčí soud. Stálý rozhodčí soud je soukromoprávní subjekt a spotřebitel je povinen toto vědět, stejně jako skutečnost, že stěžovatel není stálým rozhodčím soudem. Stěžovatel zastává názor, že průměrný spotřebitel není osobou vytrženou z každodenního života, naopak je to osoba plně způsobilá k právním úkonům, která má dostatek informací o ochranné známce i jejím vlastníkově. Argumentace žalovaného i soudu ohledně možné zaměnitelnosti s orgány státu je nepřipadná, neboť každý spotřebitel musí vědět, že státní orgány (soudy) nemohou nabízet spotřebitelům výrobky a služby chráněné ochrannými známkami a označeními. Spotřebitel si musí sám ověřit, pro které výrobky a služby je daná ochranná známka zapsána a pro jakého vlastníka. Závěr soudu, že ochranná známka nesmí být klamavá ani na první pohled bez jakýchkoli souvislostí, je sice „chvályhodný“, s ohledem na evropské zápisné rozhodování úřadů se však jedná o požadavek poněkud utopistický. Je známo, že do rejstříku ochranných známek může být zapsáno i označení stejné nebo podobné, jestliže je zapsáno pro jiné služby nebo výrobky než ochranná známka již zapsaná. Z uvedeného vyplývá, že spotřebitel nikdy nemůže na ochranou známku pohlížet bez souvislostí.

Žalovaný měl vzít v úvahu zvýšenou pozornost průměrného spotřebitele při obstarávání si služeb, které stěžovatel hodlal ochranou známkou chránit. Soud správně poukázal na skutečnost, že míra intenzity pozornosti se u spotřebitelů mění, nicméně z rozhodnutí žalovaného ani rozsudku soudu nevyplývá, že by tuto skutečnost vzaly v potaz. V rozhodovací praxi ESD a právní úpravě problematiky ochrany spotřebitelů se přitom objevují tendence na spotřebitele pohlížet přísněji a vždy s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že je žalovaný povinen stanovit okruh průměrných spotřebitelů s přihlédnutím ke službám a výrobkům, pro něž je ochrana požadována, přihlížet ke skutečnostem, o jak běžnou záležitost pro spotřebitele jde a především vyložit, co je „klamavost“ z hlediska posuzování klamavosti ochranných známek, a co konkrétně musí pro její posouzení žalovaný zjišťovat.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že konstatování Městského soudu v Praze v odůvodnění rozsudku, že žaloba je důvodná, je písařskou chybou. Rozhodnutí je konzistentní a přesvědčivě odůvodňuje, proč soud shledal, že Úřad při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Případná nesrozumitelnost odůvodnění není podle žalovaného takové intenzity, že by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žalovaný má dále za to, že z ust. § 4 písm. g)

zákona o ochranných známkách, které hovoří o potencionální schopnosti klamat, je zřejmé, že požadavek na definování spotřebitele služby, pro niž byl nárokován zápis ochranné známky, je nedůvodný. Tito spotřebitelé jsou totiž definováni rozsahem služeb vymezených v přihlášce ochranné známky. Příjemcem těchto služeb může být každá třetí osoba. Rozhodnutí žalovaného i napadený rozsudek tyto třetí osoby posuzují měřítkem pravděpodobného očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele daných služeb. Dovolávat se povinnosti všech třetích osob znát zákony a rozlišovat služby poskytované státními orgány od služeb soukromých poskytovatelů je mimo prostor známkového práva. Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného, přihlašované označení nebylo shledáno klamavým z důvodu zobrazení alegorické postavy spravedlnosti nebo slov „ars aequi et boni“, ale z důvodu přítomnosti slov ROZHODČÍ SOUD ČESKÉ REPUBLIKY. Právě poukazem na slova „soud“ a „České republiky“ je odůvodněna hypotéza, že by průměrný spotřebitel služeb, pro něž bylo označení nárokováno, mohl nabýt dojmu, že se jedná o služby poskytované orgánem státu a podepřené státní autoritou. Pokud se stěžovatel domáhá prokázání klamavosti označení a nehodlá se smířit se skutečností, že důvodem zamítnutí přihlášky může být i pouhá potencialita klamavosti, popírá zákonné ustanovení. Žalovaný poznamenal, že pokud se stěžovatel dovolává nezákonnosti rozhodnutí, které přísně vychází ze znění právního předpisu, není zde na místě kasační stížnost, ale podnět ke změně právního předpisu. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Vycházel přitom z výše popsání skutkového stavu.

Ve věci samé pak uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost z důvodu jeho rozpornosti. Z odůvodnění rozsudku je zcela zřejmé, že Městský soud v Praze žalobním námitkám nepřisvědčil. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pak podle Nejvyššího správního soudu není opodstatněná, přičemž přesvědčivě a logicky zdůvodnil, proč se ztotožnil se závěry žalovaného a proč považoval žalobní argumentaci stěžovatele za nedůvodnou. V závěru odůvodnění pak uvedl, že žalovaný neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí, proto podané žalobě nevyhověl a zamítl ji tak, jak je ve výroku uvedeno. Konstatování Městského soudu v Praze na straně 4 odůvodnění, že žaloba je důvodná, je tak evidentně pouhým písařským pochybením, které nemůže způsobit nesrozumitelnost rozsudku.

Podle ust. § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách se do rejstříku se nezapíše označení, které by mohlo klamat veřejnost, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby.

Námitka stěžovatele, že pojem klamavosti nebyl dosud vymezen, je nepřijatelná. Nejvyšší správní soud jednak podotýká, že tuto námitku vznesl stěžovatel teprve v kasační stížnosti, ve svých dřívějších podáních tento pojem sám užívá, aniž by vznášel pochybnosti o jeho významu. Z rozhodnutí žalovaného je pak zřejmé, že se vymezením pojmu klamavosti označení či ochranné známky zabýval, přičemž konstatoval, že při hodnocení, zda jsou označení či ochranná známky klamavé, musí správní orgán v konkrétním případě vždy zkoumat, zda označení nebo známka neobsahují falešný (klamavý) údaj nebo prvek, který může spotřebitele uvést v omyl. Totožný výklad lze pak nalézt již v judikatuře Vrchního soudu v Praze (rozsudek ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 149/99 - 78).

Problematikou posouzení potenciální klamavosti, tedy otázkou, zda toto posouzení musí být založeno na zjišťování skutečného očekávání spotřebitelů, např. znaleckým posouzením či průzkumem veřejného mínění, nebo zda toto posouzení vychází z úvahy správního orgánu o předpokládaném vnímání průměrného spotřebitele, se Nejvyšší správní soud zabýval ve skutkově i právně obdobné věci v rozsudku ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 As 29/2007 – 95, www.nssoud.cz, jehož závěry lze nepochybně aplikovat i této věci. Jak tedy již citoval v odůvodnění svého rozsudku Městský soud v Praze, klamavost není předmětem dokazování, neboť se zde nemusí jednat o reálně existující stav, který by bylo možné zjistit a prokázat. Otázka klamavosti je otázkou právní nikoli skutkovou. Její posouzení je tedy pouze věcí úvahy správního orgánu. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu jsou pak zcela v souladu i s názorem Evropského soudního dvora v rozsudku ze dne 16. července 1998, Gut Springenheide a Tusky, C-210/96, Recueil, s. 4657, bod 37.

Co se týče vymezení okruhu spotřebitelů, kterým jsou výrobky či služby určeny, Nejvyšší správní soud přisvědčil Městskému soudu v Praze, že z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalovaný posuzoval otázku klamavosti přihlášeného označení z hlediska účastníků smluvních vztahů, kteří mají v úmyslu řešit případné vzájemné majetkové spory v rozhodčím řízení a zvažují tedy, na jaký subjekt se obrátit, zda na stálý rozhodčí soud či na jednotlivé rozhodce.

Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný postupoval správně, jestliže se zabýval celkovým zněním přihlášeného označení i jeho prvky, neboť i tyto jednotlivě utváří celkový dojem známky. Nejvyšší správní soud se pak ztotožnil se závěrem žalovaného i Městského soudu v Praze, že sousloví „rozhodčí soud“ může vyvolat dojem, že se jedná o stálý rozhodčí soud zřízený zákonem. Název státu obsažený v označení nepochybně může u průměrného spotřebitele asociovat představu, že se jedná o státní orgán či subjekt, jehož činnost je garantována státem. Slovní prvky „ars aequi et boni“ tento klamavý dojem nikterak nevyvracejí, potvrzují pouze, že subjekt je činný v oblasti práva. Grafický prvek, tj. alegorické vyobrazení spravedlnosti, žalovaný sám o sobě jako klamavý nehodnotil, v kombinaci se slovním označením však připustil jeho klamavost, když konstatoval, že celkově vyobrazení navozuje dojem loga státní instituce, která se zabývá rozhodčí činností. S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud rovněž ztotožnil.

Stěžovatel žalovanému i Městskému soudu v Praze vytýkal, že při posuzování potenciální klamavosti označení nevzaly v úvahu zvýšenou pozornost průměrného spotřebitele při uzavírání rozhodčí smlouvy a určování rozhodce. Nejvyšší správní soud o této námitce uvážil takto:

Jedním z hlavních úkolů ochranné známky je nalákání spotřebitele příslušné referenční skupiny. Na základě výše uvedeného lze dospět k závěru, že přihlašované označení by nepochybně mohlo u průměrného spotřebitele vzbudit důvěru v kvalitu takto označených služeb právě na základě jeho mylné představy, že tyto služby jsou garantovány či přímo poskytovány státem a že se jedná o stálou kontinuálně působící instituci. Nelze připustit, aby byli spotřebitelé nalákáni ke službám stěžovatele na základě takového prvotního mylného dojmu, který by jim byl vyvrácen teprve následně po bližším seznámení s charakterem poskytovaných služeb.

Tento prvotní mylný dojem pak podle Nejvyššího správního soudu nelze vyloučit ani při zachování vyšší pozornosti průměrného spotřebitele, neboť je nutné vycházet z předpokladu, že spotřebitel nemá právní znalosti a nelze po něm tedy požadovat, aby například věděl, že stálý rozhodčí soud není orgánem veřejné moci.

Nejvyšší správní soud zde poukazuje na nekonzistentnost argumentace samotného stěžovatele. Stěžovatel na jedné straně v žalobě označuje průměrného spotřebitele jako právního

laika, který nezná rozdíly v tom, zda je rozhodováno jménem rozhodčího soudu nebo rozhodce, na druhé straně pak po průměrném spotřebiteli požaduje, aby věděl, že stálý rozhodčí soud je soukromoprávní subjekt a že stěžovatel není stálým rozhodčím soudem.

Nejvyšší správní soud tedy přisvědčil závěru žalovaného o potenciální klamavosti označení i při zohlednění vyšší pozornosti průměrného spotřebitele v projednávaném případě.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadou podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 2. prosince 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu